

Ἀνθοῦσαν κ' αὐτὰ ἄλλατε ἀνθοῦσαν σὰν ἐμένα,
Καὶ ὅμως τώρα... συμφορὰ!...
Μέσ' 'ς τοῦ χειμῶνος τὰ νερὰ
Καὶ 'ς τῶν σπητιῶν τὰ δώματα κλισοῦνται μαραμμένα.

Σ' ἀρῆκα κ' εἶχα ῥόδινο 'ς τὰ μάγουλά μου χρῶμα,
Καὶ ἔφυγα σὰν ὄρφανό·
Καὶ ὅμως τώρα σοῦ γυρνῶ
Σὰν λείψανο ποῦ ἡ ἐλπίς τ' ἀπόμεινε 'ς τὸ χῶμα.

Μὴ κλαῖς, μητέρα μου γλυκεῖά, τὰ βάσανα τοῦ κόσμου,
Τὴν θλίψι καὶ τὸ γογγυτὸ
Ἐνός τ' ὧ θεὸν ἅπαντῶ,
Μὴ κλαῖς, μητέρα μου γλυκεῖά, μόν' τὴν εὐχή σου δός μου.

Ἄλλαις φοραῖς χαρούμενα σοῦ ἔφαλλα τραγούδια,
Καὶ μέσ' 'ς τοῦ κήπου τὰ κλαδιά
Κι' ἐγὼ κ' ἐγὼ μὲ τὰ παιδιὰ
Μὲ τὰ φιλιὰ 'ς τὰ μάγουλα σοῦ μάζενα λουλούδια.

Περάσανε, μητέρα μου, ἐκεῖνοι μας οἱ χρόνοι,
Ἐρῆγαν ὅλαις ἡ χαραῖς
Κ' ἐπλάκωσαν ἡ συμφοραῖς,
Ἡ συμφοραῖς ἀπαντωαῖς, μητέρα μου, κ' οἱ πόνοι.

Ἀγάπησα τὸ δύστυχο παιδί χωρὶς ἐλπίδα,
Καὶ μέσ' 'ς τὴ δόλια μου ψυχὴ,
Μιᾶς 'μέρας κὰν ἀναψυχὴ,
Μιᾶς ὥρας κὰν παρηγοριὰ τὸ δύστυχο δὲν εἶδα.

Ἐκεῖνη... ἦταν ἄγγελος μ' ἀγγέλους δὲ νὰ ζήσῃ,
Ἡμπόρεσε κανεὶς μαζὶ;
Ἡ ἂν 'μπορῇ ποτὲ νὰ ζῇ
Ἀφοῦ, μητέρα μ', τοὺς ἰδῇ κ' ἀφοῦ τοὺς ἀγαπήσῃ;..

Εἶχε τὰ μάτια γαλανὰ, τὸ βλέμμα εἶχε θεῖο,
Τὸ μάγουλό της δροσερό,
Τ' ἀθάνατο εἶχε νερό
Σ' ἐκεῖνα τὰ δροσάτα της τὰ χεῖλη της τὰ δύο..

Μητέρα μου, μὴ βλασφημᾷς, ἂν ἔφταιζαν οἱ κρίνοι
Κ' οἱ στολισμοὶ ὅλοι τῆς γῆς,
Ἄν ἔφταιξε καὶ τῆς αὐγῆς
Ἡ ποῦλια ἡ καμαρωτὴ, θὰ σοῦ 'φταιξε κ' Ἐκεῖνη.

Γύρισε, μάνναμ' ἀπ' ἐκεῖ καὶ δός της τὴν εὐχή σου,
Εὐχῆσου, μάννα μου, νὰ ζῇ
Μ' ὅποιον ἀγάπησε μαζὶ,
Μιὰ χάρι, μάννα μ', ὑστερνὴ ζητάει τὸ παιδί σου.

Μητέρα μου, εὐχῆσου τὴν νὰ ζῇ εὐτυχισμένη,
Σ' τὰ λούλουδα νὰ περπατῇ,
Βασίλισσα νᾶναι αὐτὴ,
Κι' ἀπ' ὅλαις ποῦναι γύρω της νὰ ᾔνε ζηλειμένη.

Εὐχῆσου ἀπ' τὰ χεῖλη της τὸ γέλιο νὰ μὴ λείπῃ,
Γλυκεῖά νὰ γίνεται χαρὰ
Σ' ἐκείνην κάθε συμφορὰ,
Τοῦ γιοῦ σου κάθε στεναγμός, τοῦ γιοῦ σου κάθε λύπη.

Μητέρα μου, εὐχῆσου τὴν... Ὡς μὴ γυρνᾷς ὀπίσω,
Σὲ ἔχασα... ποῦ εἶς' ἐσύ;...
Δὲν βλέπω μάννα μου χρυσῇ, ...
Ἐλκ κοντὰ μητέρα μου γλυκεῖά, νὰ σὲ φιλήσω...

Τ' ἀδελφία του τριγύρω του ἀρχίνησαν νὰ κλαῖνε,
Σ' τοῦ στεναγμοῦ τῶν τοῦ πικροῦ
Τὰ χεῖλη πάλιν τοῦ νεκροῦ
"Μητέρα μου, εὐχῆσου, τὴν" θαρροῦσες ὅτι λένε...
.

Ὡ, πιά μητέρα εὐχήθηκε τὸ δῆμιο τοῦ γιοῦ της;
Ἀπὸ τὴν δόλια της ψυχὴ
Ποιὰ μάννα ἔβγαλε εὐχὴ
Γιὰ 'καίνη ποῦ ἐμάρανε τὰ ῥόδα τοῦ παιδιοῦ της;

ΦΑΙΔΩΝ.

ΕΡΩΤΙΚΗ ΑΡΜΟΝΙΑ.

La nuit avec amour se penche sur la terre.
(Mme Valmore.)

I.

Ἐξύπνησες ἀγαπητή; ἀγαπητὴ κοιμᾶσαι;
Ὡ! ἂν εἰς ὄνειρον γλυκὺ, καὶ τρυφερόν πλανᾷσαι,
Κοιμοῦ κοιμοῦ περιστερὰ!
Ἀλλ' ὄχι, τὸ μαγρευτικὸν μὴ κλείης βλέφαρόν σου,
Ἐνῶ ἡ φύσις ἰνδαλμα τῶν νεαρῶν ἐτῶν σου.
Σὲ προσκαλεῖ φαιδρά.

Ἐξύπνει, ἀκουσον ἐκεῖ, ἡ φιλομήλα ψάλλει,
Μὲ τοῦ Ζεφύρου τὴν πνοὴνέδω τὸ ῥόδον πάλλει,
Τὸ κρίνον μειδιᾷ ἐκεῖ.

ὦ τέρψις! εἰς παράδεισον ἡ πλάσις μετεβλήθη,
Ἡ φύσις ὡς φιλάρεσκος παρθένος ἐκοσμήθη.
Μ' ὅ,τι ὠραῖον καὶ γλυκύ.

Ἐδὼ ἥρέμα ῥέουσιν ῥυάκια ὠραῖα,
Ἐκεῖ παρθένος εὐχαρις ὡς τ' ἀνθὶ τῆς γῆς νέα,
Ἀφελεστάτη ποιμενίς,

Γυμνὰ τὰ στήθη ἔχουσα γυμνὰ τὰ μῆλα ὄπου,
Τῆς ἡδονῆς τὸ ἄωτον εὐρίσκει τοῦ ἀνθρώπου
Ἡ ὄρεξις ἡ ἀχανής,

Καὶ πλανωμένη ὡς δορκὰς, ὡς νύμφη τοῦ λειμῶνος,
Τοὺς μελανοὺς κροτάφους τῆς στολίζει μ' ὅ,τι μόνος
Ὅραϊον ἔχει ὁ λειμῶν.

ὦ φίλη μου ἐξύπνησας; ἡ χελιδὼν σὲ κράζει,
Ἀκούεις... ὅ,τι σήμερον αἰσθάνεται ἐκφράζει.
Μ' ἕνα γλυκὺν λαρυγγισμόν.

Ἄλλ' ἂν ἡ φύσις ἅπασα μὲ θέλγητρά μυρία,
Ἀδυνατεῖ ἐν βλέφαρον ν' ἀνοίξῃ ὅπου μία
Ζωῆς ἐγκρύπτεται πηγὴ.
Τῆς θλιβερᾶς καρδίας μου αἱ πικραμένοι τόνοι,
Θὰ φύγωσιν ὡς κώδωνος ἐπικειδίου στόνοι,
Ὡς θρηνηδοῦ γλαυκὸς κραυγὴ.

Φεῦ! ἔθρεψα μὲ ὄνειρα τὸν εὐπιστὸν μου βίον,
Τοῦ ἀνθρώπου μου ἕκρος τὸ ἄρωμα ἐγκλείων
Εἰς ἔρωτα παρθενηκόν....

Καὶ τώρα τῆς φρονήσεως σχεδὸν ἡστερημένος,
Εἰς τὰς χαρὰς ἀγνώριστος καὶ εἰς τὰς θλίψεις ξένος,
Φεύγω πτηνὸν ἐρημικόν....

Ῥέει θολὴ καὶ ἄχαρις ἡ πρώτη μου νεότης,
Καὶ ἐκ τοῦ νοῦ μου ὡς ἀκτὶς διέρχεται τῆς πρώτης
Ζωῆς μου ἡ ἐνθύμησις.

Καὶ βλέπων ἄλγην σήμερον τὴν φύσιν μειδιῶσαν,
Καὶ τὴν τερπνὴν τῆς σήμερον ἀποῦσαν πάλιν γλῶσσαν
Νομίζω, ὅτι μίμησις

Ψυχρὰ ζητεῖ τοῦ στήθους μου τὸ πῦρ ν' ἀναβρίψῃ.
Ἐκείνη δὲν μ' ἠγάπησε ποτὲ νὰ μ' ἀγαπήσῃ
Ὅχι, δὲν εἶναι δυνατόν.

Κοιμοῦ, νεᾶνις! Ὀνειροὶ τὸ πνεῦμα τῆς πλανᾶτε,
Σταθῆτε εἰς τὴν κλίνην τῆς ἐλπίδες διαβάται,
Ἐλπίδες τῶν διαβατῶν.

Ἐγὼ τὴν εἰμαρμένην μου δὲν θέλω νὰ μαλάξω.
Τὸν ἔρωτα προδότῃν μου δὲν δύναμαι νὰ κράξω
Μόνη μ' ἐπρόδωσ' ἡ ἐλπίς.

Ἄλλ' ἄσμά μου σιώπησον καὶ σεῖς ὠραῖαι Μοῦσαι,
Κιθάραν ἀνευθαίμονος ἀνθρώπου παραιτοῦσαι
Εἰς νύκτα μαύρης σιωπῆς,

Δράμετε ὅπου ἡ χαρὰ, οἱ γέλωτες, ἡ μέθη...
Εἰς τὴν ψυχὴν μου πένθιμος ἦδη σφραγίς ἐτέθη.
Σφραγίς ὀδύνης σκυθρωπῆς!

Μ.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ.

Ζητεῖται τὸ βάρος σιδηροῦ σύρματος ἔχοντος 800
λευχῶν μῆκος, ὃν ἐκάστη σύγκειται ἐκ 400 μέτρων καὶ
0^κ 00 15 διάμετρον, εἰς Κιλόγραμμα.

Τῷ λύτῃ δωρηθήσεται μία Κωμωδία.

Λ Υ Σ Ι Σ

Τοῦ ἐν τῷ ΙΓ'. φυλλαδίῳ αἰνίγματος.

Ἡ λύσις τοῦ ἐν τῷ παρελθόντι τεύχει Αἰνίγματος μᾶς
ἀπεστάλη ὑπὸ τινος δεσποίνης ἢ δεσποινίδος, μετριοφρό-
νως καλυπτομένης ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Κ. Μ.

Εἶναι δὲ ἡ μῦθος

Κ λ ε ι ῶ.